

שיעור מספר 4*
21 - 27 אוקטובר

"הצדקה על פי אמונה"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: **רומים 28-19:3**.

פסוק לשינון: **"וְאִמְנֵם אֲנִי קוֹבְעִים שֶׁהָאֵדָם מִצְדָּק עַל־יְדֵי אֱמוּנָה לֹא תָלוּת בְּמַעֲשֵׂי הַתּוֹרָה"** (רומים 28:3)

הצדקה על פי אמונה היא האמיתה הגדולה אשר הביאה לרפורמציה הפרוטסטנטית. ולמרות הכל, רומא לא השתנה מאז שנת 1520, כאשר האפיפיור לא הוציא מסמך המגנה את לותר ותורתו. לותר שרף את עותק המסמך, מאחר שאם היה משהו שאסור לשים בסכנה, זו בדיוק האמת על הצדקה על פי אמונה. תבנית הביטוי עצמו מבוססת על חוק. העובר על התורה נעמד מול שופט לדון ונידון למוות על עבירותיו. אך מופיע ממלא מקום אשר לוקח על עצמו את הפשע של העברייין, ומנקה אותו בכך מהפשע. לאחר שקיבל את החלופה, העברייין כעת עומד מול השופט זכאי, לא אשם כפי שאם מעולם לא היה מבצע את הפשע עליו הובא למשפט.

בתכנית הישועה כל אחד מאיתנו הוא פושע ועברייין. הממלא מקום הוא ישוע, הוא חף מכל פשע והצדיקות שלו מתקבלת במקום החוסר צדיקות שלנו. לפיכך אנו מוצדקים בפני אלוהים לא בגלל מעשינו, אלא בזכות ישוע שצדיקותו הופכת לשלנו כאשר אנו מקבלים אותה דרך "אמונה". אין חדשות טובות יותר מאלה!

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 28 באוקטובר.

מעשי התורה

קראו רומים 19,20:3. מה שאול אומר כאן על התורה, במה היא עוסקת ובמה לא? מדוע זו נקודה חשובה כל כך עבור כל אדם מאמין?

שאול קורא לחוק במונח "תורה" כפי שכינו אותו והבינו היהודים בימיו. גם היום היהודים מגדירים את התורה כחמשת הספרים של משה וכמובן לא שוכחים את התנ"ך כולו. התורה המוסרית והרחבתה במצוות ומשפטים שונים, כמו כן התורה הטקסטית היא חלק מהוראות אלוהיות. לכן, אנו יכולים להתבונן על התורה כעל מערכת שלפיה מתקיימת היהדות.

להיות תחת התורה, זה אומר להימצא בסמכות משפטית שלה. התורה מגלה את חסרונות האדם ואשמתו בפני אלוהים. מה שמוביל את האדם לחפש תכשיר מרפא לכך. כאשר אנו מיישמים את אגרת רומים בימינו, כאשר התורה היהודית לא מהווה שום גורם, אנו מתייחסים לחוק במובן המוסרי שלו. אין זה תפקידו של החוק המוסרי להציל את האדם. תפקידו לחשוף את אופיו של האל ולהראות לאנשים את בעייתם לשקף אופי זה.

לא משנה איזה חוק – טקסי, מוסרי, אזרחי, או כללי – קיום אחד מהם או כולם כשלעצמם לא יצדיק את האדם בעיני אלוהים. למעשה, התורה מעולם לא נועדה לעשות זאת. נהפוך הוא, התורה נועדה כדי להוביל אותנו אל המשיח.

התורה איננה יכולה להצילנו כפי שתסמיני מחלה אינם מרפאים את המחלה. תסמינים מצביעים על הבעיה, מה צריך לרפא. בדיוק כך פועלת התורה.

עד כמה מאמציכם לקיים את התורה היו מוצלחים? מה תשובתכם אומרת לכם על חוסר התועלת שבניסיון להינצל על ידי קיום מצוות התורה?

צדקת האלוהים

”אֵד כְּעֵת נִגְלְתָה צְדָקַת הָאֱלֹהִים בְּלִי תוֹרָה, צְדָקָה שֶׁהַתּוֹרָה וְהַנְּבִיאִים מְעִידִים עָלֶיהָ”
(רומים 3: 21). כיצד אנו מבינים את הכתוב בפסוק?

צדקה מהסוג החדש מושוות לצדקת התורה, מהסוג אשר היה כבר מוכר ליהודים. הצדקה החדשה נקראת ”צדקת האלוהים”, כלומר צדקה אשר מתקבלת מאת אדוני, צדקה אשר הוא מעניק לנו, והיחידה אשר אלוהים לוקח בחשבון ומחשיב כצדקת אמת. זו הצדקה שאפיינה את חיי ישוע כאשר חי על האדמה בבשר אדם – הצדקה אשר הוא מעניק לכל אלה שיקבלו אותה באמונה, לא בגלל שהיא מגיעה להם, אלא מפני שהם זקוקים לה.

”צדקה הינה ציות לחוק. התורה דורשת צדק, והחוטא הוא זה החייב לחוק; אבל הוא לא מסוגל לבצע זאת. הדרך היחידה שבה הוא יכול להגיע אל הצדקה היא דרך אמונה. על ידי אמונה הוא יכול לבוא בפני אלוהים עם זכאותו של ישוע, ואלוהים יחשיב את צייתנות בנו לחשבון החוטא. צדקתו של המשיח מתקבלת במקום כישלון האדם, ואלוהים מרחם על האדם השב בתשובה, מצדיק אותו ומתייחס אליו כאילו היה צדיק, ואוהב אותו כפי שהוא אוהב את בנו.” (אלן ג' וויט, Selected Messages, כרך 1, עמוד 367). כיצד אנו יכולים ללמוד לקבל ולהפנים בחיינו בשורה נפלאה זו?

האמונה, כפי שפועלת בחיי אדם מאמין, מהווה הרבה יותר מאשר הסכמה אינטלקטואלית, היא מהווה הרבה מעבר להכרה בעובדות מסויימות על חייו ומותו של ישוע. אמונה אמיתית היא קבלתו של ישוע כמושיע, כתחליף וערב שלנו, וכמובן – כאדונינו. זוהי בחירה לחיות חיים בדיוק כפי שהוא עשה זאת. זה אומר להאמין ולבטוח בו ולחיות על פי דבריו.

מוצדקים בחסדו

זכרו את הדברים שתורה יכולה ולא יכולה לעשות, קראו רומים 3:24. מה שאל אומר כאן? מה זה אומר כי הפדות בישוע?

לפני ההצדקה, האדם איננו צדיק ולפיכך אינו מקובל בעיני אלוהים. לאחר ההצדקה, הוא נחשב צדיק ולפיכך אלוהים מקבלו. זה קורה רק דרך חסדו של האל. חסד משמעו טובה. כאשר אדם חוטא פונה אל אלוהים כדי להיגאל, אלוהים מצהיר עליו כצדיק מתוך חסד בלבד. זוהי טובה ללא תמורה, האדם אינו זוכה בכך בכוחות עצמו, אלא רק בזכות הצהרתו כחסר אונים.

בספר רומים ההצדקה מוצגת כמעשה (ולא תהליך מתמשך) אשר מתרחש בנקודת זמן מסויימת בין רגע. כלומר, האדם הוא חוטא, לא צדיק ולא מקובל, ולאחר ההצדקה, רגע אחד מאוחר יותר, הוא צדיק ומקובל באופן מושלם. האדם המוצדק מתבונן על הצדקה כעל ארוע שהתרחש בעבר, כאשר הוא החליט להעניק ולקדיש את עצמו במלואו לישוע. כמובן שאם האדם המוצדק יפול שוב לחטא, יזדקק שוב בפעם בהצדקה. ואם להתבונן על הצדקה חוזרת כחלק מחיי היום-יום, נראה כי הצדקה היא חווייה שבה וחוזרת.

מה מונע מהאנשים לקבל את בשורת ההצדקה המשמחת? מה בחייכם מעכב אתכם ומונע מכם לקבל דברים שאלוהים מבטיח ומעניק לנו?

צדקתו של המשיח

ברומים 3:25 שואל מרחיב על נושא הישועה. הוא משתמש במילה כפרה. מילה זו מופיעה בברית החדשה רק פעמיים – כאן ובאגרת על העברים 5:9. מהשימוש שנעשה בה כאן כדי לתאר גאולה דרך המשיח, אנו רואים כי הכפרה מייצגת את מכלול הקורבנות שהוקרבו בבית המקדש. ישוע שהקריב את עצמו במותו מוגדר כאמצעי יחיד לגאולה ומספק לנו כפרה. לסיכום, אלוהים עשה את הנדרש בכדי לגאול אותנו. החטאים שלנו הם אלה שמפרידים אותנו מאלוהים. אין בידינו אמצעי אשר יבטל אותם. אך בתכנית הישועה, אלוהים מספק לנו אמצעי להיפטר מהם באמצעות אמונה. זה שאלוהים פוסח על חטאינו, או במילים אחרות משמיט אותם אינו אומר כי הוא מתעלם מהם. אלוהים פוסח על החטאים בגלל שישוע שילם על כל חטאי העולם במותו. לכן מי שמאמין במותו זכאי לכך שחטאיו יושמטו (1 לקורינתים 5:13).

קראו רומים 3:26,27. מה המסר של שאל כאן?

הודות לקורבנו של ישוע, אלוהים יכול להצהיר על אנשים חוטאים כעל צדיקים, ועדין להיראות הוגן בעיני הייחוס כולו. לשטן אין טיעונים נגד אלוהים מאחר שהשמיים הקריבו קורבן עליון. השטן האשים את אלוהים בכך שדרש מהמין האנושי יותר ממה שהוא יכל לתת. אך קורבן ישוע מפריך זאת.

השטן קיווה שאלוהים ישמיד את העולם לאחר שיחטא, אך במקום זאת הוא שולח את ישוע להצילו. מה הדבר מעיד לנו על אופיו של אלוהים? כיצד מידע זה משיע על חיינו? מה בדיוק תעשו אחרת ב24 השעות הקרובות בעודכם מודעים לדמות האל?

ללא תלות במעשי התורה

"וְאִמְנֵם אֲנִי קֹבְעִים שְׁהֶאֱדָם מִצְדָּק עַל־יְדֵי אֱמוּנָה לְלֹא תְלוּת בְּמַעֲשֵׂי הַתּוֹרָה" (רומים 3: 28). האם זה אומר כי אנו לא מחוייבים לחוק, גם אם הוא אינו מושיע אותנו? הסבירו את תשובתכם.

מבחינה היסטורית, שאול מדבר על התורה בפסוק 28 במובן מערכת היהדות. לא משנה כמה בקפדנות אדם ניסה לחיות תחת מערכת זו, הוא לא יכל להיושע ללא קבלת ישוע כמשיח. פסוק 28 הינו סיכומו של שאול על הצהרתו כי תורת האמונה אינה כוללת גאווה. אם אדם זוכה במעשי ידיו בגאולה, הוא לחלוטין יכול להתגאות בכך. אך כאשר הוא נושע בזכות האמונה בישוע, כל הכבוד שייך לאלוהים בלבד.

אלן ווייט עונה על השאלה "מהי הצדקה על ידי אמונה": "זוהי עבודת האל להניח את כבוד האדם בעפר ועשיית הדברים עבור האדם אשר אין בכוחו לעשות בעצמו" (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, עמוד 456).

מעשי התורה אינם יכולים לכפר על חטאי העבר. לא ניתן להרוויח צדקה. ניתן לקבלה אך ורק בלבד באמצעות אמונה בקרבן המשיח ישוע. לכן, למעשי התורה אין כל קשר להצדקה.

אך אנשים רבים הבינו ופירשו את הטקסט לא נכון. הם אומרים כי הדבר היחיד שיש לעשות הוא להאמין, ואין שום חובה או צורך לקיים את התורה, ואף לא את חוקי התורה המוסריים. הם לחלוטין טועים, זו ממש לא כוונתו של שאול. באגרת רומים ובאגרותיו האחרות שאול מדגיש את חשיבות התורה המוסרי. כך גם ישוע, יעקב ויוחנן – מתי 17: 19, רומים 2: 13, יעקוב 11, 10: 2, התגלות 12: 14.

שאול אומר כי על אף שציות לחוק איננו אמצעי להצדקה, אדם המוצדק על ידי אמונה עדיין שומר ומקיים את חוקי אלוהים. ולמעשה, הוא היחיד שיכול לשמור ולקיים אותם. אדם חוטא אשר לא הוצדק מעולם לא יכול לעמוד בדרישות התורה.

מדוע קל כל כך ליפול אל תוך מלכודת של חשיבה כי אם התורה אינה מושיעה אותנו, אפשר לא לקיים אותה בכלל? האם אי פעם תירצתם חטא על ידי הצדקה באמונה? מדוע גישה זו מסוכנת? יחד עם זאת, מה יקרה לנו ללא הבטחת הגאולה, גם אם מישהו מנצל אותה לרעה?

נקודות למחשבה

"אף על פי שחוק אינו יכול לבטל את העונש על חטא, אלא מחייב את החוטא בכל חובותיו, ישוע הבטיח חנינה בשפע לכל החוזרים בתשובה והמאמינים בצדקתו. אהבתו של אלוהים משתרעת בשפע אל הנשמה המאמינה. אות קלון החטא על הנשמה יכול להימחק רק בדמו של הקורבן המכפר... של אותו שהיה שווה לאב. מעשיו של ישוע – חייו, השפלתו, מותו, השתדלותו למען האדם האבוד – מעצימים את התורה, ומכבדים אותה" (אלן ג' וייט, Selected Messages, כרך 1, עמוד 371).

"דמותו של ישוע ניצבת במקום דמותך, ואתה מתקבל לפני אלוהים כאילו שמעולם לא חטאת" (אלן ג' וייט, Steps to Christ, עמוד 62).

" כאשר השליח אומר כי אנחנו מוצדקים 'ללא מעשים התורה' הוא לא מדבר על מעשי אמונה וחסד; שכן מי שעושה מעשים אלה, אינו מאמין כי הוא מוצדק על ידי ביצועם. (בעת ביצוע מעשים אלה של אמונה), המאמין מבקש להיות מוצדק (על ידי אמונה). כוונתו של השליח במילים "מעשי התורה" היא מעשים שבהם אדם מסתמך על עצמו ועל כוחותיו כדי להשיג צדקה תמורת המעשים. במילים אחרות, בעודם עושים טוב, הם לא באמת רודפים אחר צדקה, אלא רק רוצים להתפאר כי הם כבר השיגו צדקה דרך מעשיהם." (מרטין לותר, Commentary on Romans, עמוד 80).

שאלות לדיון:

1. קראו פעם נוספת את כל הפסוקים של השבוע וסכמו במילים שלכם את תכליתם. הקריאו את סיכומכם בשיעור בשבת.
 2. קראו את הציטוט של לותר. מדוע בשורה זו דירבנה אותו כל כך? ומדוע נקודה זו חשובה כל כך אפילו כיום?
 3. "אדונטיסטים שומרי שבת רואים את עצמם כיורשים והמייסדים של תובנות הרפורמציה של הוראה מקראית על הצדקה על ידי חסד באמצעות אמונה לבד, כמשחזרים ומחזקים את מלאות, בהירות, ואיזון של בשורת השליח" (איוון ט. בלאזן Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2000))
- על סמך מה אנו, אדונטיסטים, מחשיבים את עצמנו כמי שמתואר מעלה? מהן סיבותינו לכך?